

Nové dvojalbum 45 ke 45 je reprezentativní kolekcí. To, co dělá z písniček neopakovatelnou záležitost, je zpěv

Dvacet dva let byli českobudějovičtí **Minnesengři** v nejrůznějších podobách zásadní součástí jihočeské folkové scény. Ještě o rok delší čas už běží od chvíle, kdy v roce 1990 zaklapli kytarové futrály naposledy. Nač čekat na kulaté výročí, usoudil asi Radioservis (vydavatelství Českého rozhlasu, jehož českobudějovické studio bylo kdysi Minnesengrům mateřským přístavem) a připravil rozsáhlou reprezentativní antologii.

Což o to, desek z rozhlasových nahrávek vyšlo v 90. letech Minnesengrům víc, než „za života“, ale dvojalbum jediné, **Hej dum dá** z roku 2005, zcela zaměřené na lidovkovou část repertoáru kapely. **45 ke 45 ...to nejlepší** mapuje celý záběr skupiny, první disk ovšem je věnován písním, které ji proslavily nejvíc – jihočeským lidovým. Minnesengři byli v českém folku mezi prvními (spolu s Jaroslavem Hutkou), kdo vynášel lidové písně ze starých sbírek, popřípadě

zvukových archivů na světlo, a jejich pojetí se tak pro jejich následovníky stalo na nějaký čas téměř závazným kánonem. Lidové písně upravoval vždy kapelník Pavel Anděl Pokorný, na CD1 je jich 25 a jsou velmi krátké, většinou jeden a půl až dvě minuty, i za cenu výrazné redukce počtu slok. Všechny už na nějakém předchozím albu vyšly; s dvěma výjimkami, z nichž jednou je – věřte nebo ne – možná nejslavnější minnesengřův píseň *Kdyby tady byla taková panenka*. Zde poprvé v „originále“, tedy jako nádherný duet Lohonka – Pouzarová. CD2 obsahuje vzorky z pokladnice světového folksongu (ovšemže s českými texty), v menší míře plně autorské písně. Nechybí tu řada proslulých tradicionálů (*Ho, ho Watanay*

Severní vítr...

) i písničky nejrůznějších tvůrců: Krise Kristoffersona (

Sám se loudám

), Paula Simona (

Zas je slunný den

– velký minnesengří hit 70. let) nebo z období 80. let několika francouzských autorů (Georges Moustaki...). Texty psali Pavel Žalman Lohonka a Jan Borkovec, několik kousků externí textařky, vlastní melodie dodali Lohonka (

Tak jsme vandrovali...

) i Pokorný (

Dobrá společnost...

). Závěrečné období 1985-90 reprezentují dvě písně Jiřího Smrže. Většina skladeb rovněž již vyšla na výběrech v 90. letech. Instrumentální aranže jsou většinou úmyslně prosté: dvě kytary, jednoduchý kontrabas, pár tónů zobcové flétny, někdy tiché perkuse. Jen občas se vyskytne ozvláštňení (smyčce, klávesy, foukačka...), nejzajímavější aranžérský „trik“ jsou poměrně časté rytmické změny uprostřed písně. To, co z minnesengrovských písniček – hlavně lidových - dělá neopakovatelnou záležitost, je zpěv. Kapelou prošla dlouhá řada zajímavých zpěváků obojího pohlaví (Jana Vejvarová s univerzálně tvárným hlasem nebo zpěvák žertovných lidovek Jan Borkovec, kupříkladu), ale typický sound kapely vytvářeli dva z nich. Pavla Žalmana Lohonku jistě nemusím příliš představovat, ale zdůrazním, že před třicítkou dokázal čarovat hlasem ještě úžasněji a jeho podání bylo vždy pozoruhodné, i když někdy tóny spíš zahazoval, než zdůrazňoval. A Ludmila Pouzarová, majitelka vysokého, místy až dětského sopránku, s tóny nadnášenými hravou lehkostí a nakažlivou radostí ze zpěvu. S Minnesengry zpívala bohužel pouze v takzvané zlaté éře 1973-76; bylo štěstí, že v té době se kapela věnovala lidovkám asi nejvíc, protože ty byly jejímu výlučnému hlasu určitě nejbližší. Výběr pouhých 45 skladeb z obrovského zdroje nahrávek je jistě obtížná věc, přesto některé skladby vyšly již popáté (

Nezacházej slunce

nebo

Tys chtěl vidět

). Výslednou sestavu nicméně cítím jako velmi kvalitní. Jestli o něčem diskutovat, tak spíš o CD2: proč chybí některé dávné hity (Spousta velkejch přání) i celé úseky (folkrockové období konce 70. let, ukázka z alba

Bělovláska

).

Chybí info o písničkách

Na bookletu se naštěstí nešetřilo papírem (24 stránek): najdeme v něm hlavně fotky ze všech období (velmi příjemné) a citace z dobového tisku (důležité pro pochopení souvislostí a role kapely v českém folku). Dočteme se tu, že skladby vybrali Pavel Žalman Lohonka a redaktor Českého rozhlasu Martin Schuster (autor bookletu) i jména všech hudebních a zvukových režisérů. Lehoučce odbytá se mi zdá diskografie a životaběh kapely, společně vmáčkuté na jednu stránku, úplně pak chybí dokumentace písni. Aspoň informace, kdo je nahrál a nazpíval. Některé hlasy jsem těžko odhadoval, zajímalo by mě, kdo hrál v *Nebyl jsem včera doma* na

Best of Minnesengrů je velká radost

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Středa, 05 Únor 2014 22:36

banjo, nedočteme se, že na sitár v písni

U studánky

hrál Jiří Klimeš...Ale připouštím, že to už může být lehká publicistova úchylka. Pro většinu posluchačů je důležité, že se před nimi otevře doba před dvaceti až čtyřiceti lety a díky rozsáhlému výběru se mohou ponořit do minnesengří muziky. A aniž bych chtěl jakkoli snižovat autorskou tvorbu kapely, zejména při poslechu prvního CD můžeme pocítit velkou radost z toho, že tu Minnesengři byli a jaké dílo po nich zůstalo. A nostalgii z toho, že podobné dobrodružství je už dnes neopakovatelné.

Minnesengři: 45 ke 45...to nejlepší

Radioservis, 2013,

celkový čas CD1 - 48:36 a CD2 – 56:33.

Hodnocení: 80 %

Vyšlo v [Českobudějovickém deníku](#) , 13. prosince 2013